

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **PhDr. H.P.**, zast. JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou, se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, Maltézské nám. 1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2011, č.j. MK 21365/2011 OPP, sp.zn.: MK-S 4355/2011 OPP,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 14.4.2011, č.j. MK 21365/2011 OPP, sp.zn.: MK-S 4355/2011 OPP a rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 10.3.2011, č.j. NPÚ-302/1534/2011, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze 28.4.2011 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 10.3.2011 č.j. NPÚ-302/1534/2011, jímž došlo k odmítnutí části žádosti žalobkyně ze dne 25.2.2011 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), spočívající v požadavku na poskytnutí informace zasláním kopie účetního dokladu (resp. více účetních dokladů) na základě, kterého (kterých) bylo v roce 2009 provedeno vyúčtování dotace zřizovatele ve výši 4 356 080,- Kč na výkup movitých kulturních památek z fondu zámku Rožtěž pro Státní zámek Dačice.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že žádostí ze dne 25. 2.2011 ve znění opravy ze dne 28. 2. 2011 požádala Národní památkový ústav jako povinný subjekt o informaci podle zákona o

informacích, a to o zaslání kopie účetního dokladu (resp. více účetních dokladů) na základě, kterého (kterých) bylo v roce 2009 provedeno vyúčtování dotace zřizovatele ve výši 4.356.080,- Kč na výkup movitých kulturních památek z fondu zámku Roztěž pro Státní zámek Dačice. V žádosti poukázala na to, že jde o informaci starou, kterou povinný subjekt disponuje, neboť vyúčtování dotace se provádí k datu řádné účetní závěrky 31. 12. 2009, nejde tedy o informaci, kterou by povinný subjekt musel vytvářet ani o informaci neexistující.

Národní památkový ústav rozhodnutím ze dne 10. 3. 2011 č.j. NPÚ-302/1534/2011 informaci odmítl poskytnout s odůvodněním, že podle § 2 odst. 3 zákona o informacích se na daný případ uvedený zákon nevztahuje, neboť poskytování informací je upraveno zákonem č. 563/1991 Sb. o účetnictví (dále jen „zákon o účetnictví“), který je zvláštním právním předpisem oproti zákonu o informacích.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí podaném 17. 3. 2011 žalobkyně nesouhlasila s tímto právním závěrem a o odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím žalobou napadeným ze dne 14. 4. 2011 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že souhlasí s postupem Národního památkového ústavu, který vycházel z díkce § 2 odst. 3 zákona o informacích; odvolací orgán zákon o účetnictví považuje za zvláštní zákon, který upravuje poskytování informací, a to s odvoláním na ust. § 21a odst. 2 a § 21 odst. 7 téhož zákona, podle něhož „*Povinnost zveřejnění podle tohoto ustanovení se vztahuje na všechny informace účetní závěrky i výroční zprávy s výjimkou těch, na které se vztahuje utajení podle zvláštního právního předpisu*“, kterým je zákon o ochraně utajovaných skutečností č. 148/1998 Sb. V § 21a zákona o účetnictví je pak jasně stanoven rámec dokladů, které se zveřejňují a mohou o nich být podávány informace, mezi ně však nepatří kopie účetních dokladů. Ministerstvo kultury na základě tohoto rozhodlo zamítnutí odvolání.

Žalobkyně s tímto odůvodněním nesouhlasí, namítá, že zákon o účetnictví upravuje poskytování informací ve smyslu povinného zveřejňování informací podle uvedeného zákona tj. v minimálním rozsahu, což však neznamená, že podle zákona o informacích nemohou být poskytnuty rovněž informace v širším rozsahu na individuální žádost, například právě týkající se konkrétního účetního dokladu o hospodaření povinného subjektu a nakládání s veřejnými prostředky. Má za to, že ust. § 21a zákona o účetnictví není omezením práva na informace dle zákona o informacích, neboť toto ustanovení žalovaný necituje v plném rozsahu. Zamlčel jiná ustanovení téhož zákona a má za to, že poskytnutí vyžádané informace, která není ani výroční zprávou ani účetní závěrkou podle tohoto zákona nebrání žádná zákonná omezení. Poskytnutí účetního dokladu tak nejen zákon o účetnictví nezakazuje, ale naopak výslovně připouští § 21a, věte třetí a čtvrté, které stanoví, že „*Povinnosti účetních jednotek ke zveřejnění či uvedení jiných informací stanovené ve zvláštních právních předpisech /např...../nejsou dotčeny. Ustanovení o účetních záznamech podle tohoto zákona se mohou použít obdobně i v uvedených případech.*“ Žalobkyně, proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání a rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že žádost žalobkyně o informaci byla Národním památkovým ústavem částečně odmítnuta rozhodnutím z 10. 3. 2011, které bylo žalobkyni doručeno 16. 3. 2011. Současně s tímto rozhodnutím ze strany NPÚ bylo žalobkyni doručeno i sdělení - přípis ze dne 10. 3. 2011, téhož č.j. NBÚ-302/1534/2011, kdy v tomto přípise žalobkyni bylo sděleno, že požadavku na zaslání kopie účetních dokladů nemohlo být vyhověno, protože bylo rozhodnuto rozhodnutím o částečném odmítnutí její žádosti o informace, mimo toto však žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyni informace ohledně

vyúčtování předmětné dotace poskytnuty byly a to v uvedeném sdělení, kde bylo uvedeno, že výkup předmětů z fondu zámku Roztěž proběhl ve dvou etapách, kolik předmětů bylo v té které etapě vykoupeno a jaká byla výše částek poskytnutých k danému účelu ze strany Ministerstva kultury či výše finančního podílu samotného Národního památkového ústavu. Nad rámec žádosti dále ústav poskytl ve smyslu ust. § 8b odst. 3 zákona o informacích informaci o účelu a podmínkách poskytnutých veřejných prostředků, aby bylo případně ze strany žalobkyně možné zhodnotit hospodárnost jejich využití.

Podle žalovaného povinnost poskytnout žalobkyni požadovanou informaci formou účetního dokladu ze zákona o účetnictví vyvodit nelze, ba naopak z demonstrativního výčtu ust. § 32 zákona o účetnictví plyne, že použití účetních dokladů pro účely vyřízení žádosti o informace ve smyslu informačního zákona nepředpokládal, ke stejnému závěru lze dojít rovněž na základě § 21a odst. 7 zákona o účetnictví, který předpokládá povinnost zveřejňování toliko všech informací účetní závěrky a výroční zprávy, nikoliv tedy účetních dokladů, jejichž kopii se žalobkyně domáhala. Protože účetní doklad není účetní závěrkou ani výroční zprávou, které se ze zákona povinně zveřejňují, žalobkyně podle žalovaného nemá na poskytnutí informace k této formě nárok. Argumentaci žalobkyně v žalobě žalovaný odmítá s odkazem na § 2 odst. 3 zákona o informacích, když zákon o informacích se na poskytování informací v případech, že jejich poskytování upravuje zvláštní zákon, vůbec nevztahuje. Na podporu svého závěru pak žalovaný odkazuje na ust. § 8 odst. 3 zákona o informacích, který obsahuje taxativní výčet informací, jež lze poskytnout k dotazu na příjemce veřejných prostředků. Mimo jména, příjmení, roku narození či místa trvalého pobytu je těmito informacemi toliko výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků, tj. sdělení těchto skutečností jako takových, nikoliv však poskytování účetních dokladů či jejich kopií.

Tvrzení uvedená žalobkyní v bodě 7 žaloby tak považuje za ryze účelové. Povinný subjekt změnil pouze formu poskytnutí požadované informace, tj. neposkytl žalobkyni vyžádané účetní doklady, avšak v přípis z 10. 3. 2011 sdělil obsah těchto dokladů a nad rámec jí požadovaného rovněž informoval o účelu a podmínkách poskytnutých veřejných prostředků. Žalobkyně tak od povinného subjektu informace týkající se předmětné dotace fakticky obdržela.

Poukázal pak rovněž na to, že povinný subjekt se zabýval rovněž nahlížením do účetních dokladů vzhledem k úpravě v ust. § 34- 41 zákona č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů.

Dále žalovaný zdůraznil nepolevující aktivitu žalobkyně, která adresuje žalovanému čtená podání podle zákona o informacích již řadu let, ohledně charakteru podání odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8As 22/2010-91 a dále na usnesení Městského soudu v Praze 7 Ca 46/2008-183 z 18. 6. 2010, na rozsudek téhož soudu 9 Ca 39/2008-42 a na názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky v rozhodnutí sp.zn. 21 Cdo 1037/2009, a to v tom smyslu, že jde o výkon práva šikanózní resp. v rozporu s dobrými mravy. navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta a náklady řízení žalobkyni nepřiznány.

Žalobkyně v replice ze dne 30.9.2011 mj. poukázala na to, že povinný subjekt ji podle zákona o informacích již v minulosti poskytl kopie mnoha účetních dokladů, např. četných faktur, které jsou nepochybně účetními doklady, a porušil tak zásadu předvídatelnosti práva, dále požadovala, aby soud vyzval Národní památkový ústav, aby se k tomuto vyjádřil.

Následně podáním dne 14. 2. 2012 doplnila žalobkyně argumentaci v žalobě, poukázala na rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu, ze které nelze dovodit, že by zákon o účetnictví měl být speciálním zákonem upravujícím poskytování informací a zároveň poukázala na vlastní postup povinného subjektu, který účetní doklady respektive jejich části poskytuje, a konkrétně uvedla kdy se tak stalo /části položkového výpisu z hlavní knihy ke konkrétnímu nákladovému účtu v účetním programu (SW) WAM S-3; tiskový výstup z evidenčního programu SV Colosseum určeného k prodeji vstupenek (účet 602-výnosy z prodeje služeb), které jsou součástí účetního dokladu(příjmového pokladního dokladu). Nesprávnost právního závěru napadeného rozhodnutí tak dovozuje i z toho, že předchozí žádost žalobkyně z 30. 1. 2008 o poskytnutí kopie faktury povinný subjekt vyřídil tak, že žádosti v režimu zákona o informacích nelze vyhovět z důvodu neexistence takové informace a nikoliv proto, že by žádost vůbec nespádala pod režim tohoto zákona (Připojené listiny jsou založené v soudním spise na č.l. 35 až 38).

Z obou jednání (ve dnech 5.2.2013 a 21.2.2013) se žalobkyně /i její zástupkyně / omluvila, souhlasila s jeho konáním bez její účasti; žalobkyně pak před prvním jednáním požádala, aby soud odročil jednání za účelem vyhlášení rozsudku, aby mohla podat závěrečný návrh písemně. Soud jejímu požadavku vyhověl, protokol z jednání prvního, při němž soud rozhodl o návrzích žalobkyně, žalobkyni zaslal a při druhém jednání její závěrečný návrh před závěrečným návrhem žalovaného přečetl. Žalobkyně se v něm vyjádřila jednak k možnému postupu podle ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jednak oponovala návrhu žalovaného, aby i v případě úspěchu žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení, a to s odvoláním na ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. s tím, že žalovaným nebylo v průběhu celého správního řízení učiněno skutkové zjištění o závadném výkonu práva ze strany žalobkyně a soud je oprávněn přezkoumávat napadené rozhodnutí jen v mezích žalobou uplatněných bodů, úvahu žalovaného o šikanózním výkonu práva odmítla pak i s odvoláním na to, že z hlediska zákona o informacích je irelevantní motivace žadatele k podání žádosti o informace, návrh, aby soud dle § 60 odst. 7 s.ř.s. nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení má za účelovou, když došlo k závadnému výkonu moci ze strany obou správních orgánů. Dále žalobkyně navrhla, aby soud podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. a ust. § 104 odst. 2, části věty: „Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, je nepřipustná“. Žalobkyně zejména zdůraznila, že z její strany nejde o závadný výkon práva, nemá možnost se vyjádřit k záměru soudu aplikovat ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., kdy toto ustanovení se stalo nástrojem libovůle, a není ani zajištěn možný přezkum takového postupu nadřízeným soudem na základě kasační stížnosti, která je nepřipustná jen proti výroku o nákladech řízení. Žalovaný setrval na svých závěrech stran posouzení právní otázky aplikace ust § 2 odst. 3 zákona o informacích, na svém názoru k otázce náhrady nákladů řízení rovněž setrval s poukazem rovněž na konkrétní postup žalobkyně a její zástupkyně v dané věci.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobou uplatněných bodů, jimiž je vázán a vycházel při tom z právního skutkového stavu věci v době vydání rozhodnutí. O námitkách žalobkyně uvážil takto:

Z předloženého správního spisu vyplývá, že žádost žalobkyně ze dne 25. února 2011, resp. opravená 28. února 2011 byla podána u Národního památkového ústavu tak, jak je shora vymezeno a byla tímto povinným subjektem částečně odmítnuta rozhodnutím ze dne 10.3.2011 pod č.j. NPÚ-302/1534/2011 „ve smyslu § 2 odst. 3“ zákona o informacích s odůvodněním jak bylo uvedeno shora, že účetní doklad, resp. jeho kopii nelze poskytnout

v rámci vyřízení žádosti o informaci v řízení dle zákona o informacích, neboť jde o dokumenty, jejichž oběh a nakládání s nimi probíhá v rámci zvláštního právního režimu, který je stanoven zákonem o účetnictví a tento zákon tak představuje specialitu určité úpravy ve vztahu k zákonu o informacích. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak povinný subjekt rovněž odkázal na to, že žádost byla v části vyřízena kladně přípisem povinného subjektu z téhož dne a pod tímtéž jednacím číslem, kdy informace o výši poskytnuté dotace, podmínky a její účel byly žalobkyni sděleny, protože má na takové informace právo.

Současně s tímto rozhodnutím dne 10. 3. 2011 povinný subjekt žalobkyni zaslal „Odpověď na žádost o informaci, podanou 25. února 2011, ve smyslu zákona č. 106/1999Sb....“/toto sdělení také žalobkyně místo rozhodnutí k žalobě připojila, viz čl. 6 soudního spisu) s tím, že požadavek zaslání kopie účetních dokladů byl k její žádosti odmítnut samostatným rozhodnutím, a dále uvedl: „*K vyúčtování dotace, které bylo provedeno v roce 2009, se uvádí, že výkup předmětů z Roztěže proběhl ve dvou etapách. V průběhu první bylo vykoupeno celkem 92 předmětů a dotace z Ministerstva kultury činila 3.900.000,- Kč. K této částce přibyl finanční podíl Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Českých Budějovicích ve výši 57 050,- Kč. V průběhu druhé etapy bylo vykoupeno 257 předmětů (z toho 206 kusů paroží), na jejichž výkup poskytlo Ministerstvo kultury částku ve výši 456 080,- Kč. Ve smyslu komentářů k ust. § 8b odst. 3 zákona o informacích Vám dále poskytujeme informaci o účelu a podmínkách poskytnutých veřejných prostředků, aby bylo možné zhodnotit hospodárnost využití veřejných prostředků.*

Snahy o získání mobiliáře ze zámku Roztěž probíhaly již od roku 1992, kdy byl syndikátem novinářů roztěžský zámek nabídnut k prodeji. Prohlášení mobiliáře kulturní památkou v roce 2001 zabránilo jeho rozprodeji a rozptýlení celku významné historické a umělecko-historické hodnoty. Zároveň probíhal soudní spor o určení vlastníka mobiliáře, který skončil v r. 2008 pro stát neúspěšně na základě právního institutu vydržení movitého majetku. Národní památkový ústav trvale deklaroval záměr získat předmětné sbírky, zcelit je s rodovými sbírkami Dalbergů na SZ Dačice a prezentovat je veřejnosti. Proto stát uplatnil předkupní právo na vybrané předměty a poskytl účelovou dotaci v celkové výši 4 356 080,- Kč, jež cenově odpovídá odbornému posudku Mgr. et Mgr. O.V. ze dne 16. 11. 2008. Předměty byly vybrány především s ohledem na hodnotu historickou, umělecko-historickou a také z hlediska možností jejich využití při připravované reinstalaci expozice dačického zámku.“/konec citace/.

V odvolání žalobkyně namítla, že zákon o účetnictví není speciálním zákonem ve vztahu k zákonu o informacích, který by poskytnutí informací dle zákona o informacích vylučoval, pro zaslání kopie účetního dokladu, který není skartován a reálně fyzicky existuje není dáno zákonné omezení.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že Národní památkový ústav postupoval v souladu se zákonem o informacích a též při hodnocení kauzy vycházel z díkce § 2 odst. 3 zákona o informacích, a to, že zákon o informacích se nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování. Zvláštní úpravu žalovaný spatřuje v zákonu o účetnictví, k tomu odkázal na ust. § 21a odst. 2, § 21 odst. 7 a § 21a, s tím, že je jasně vymezen rámec dokladů, které se zveřejňují a mohou o nich být podávány informace; mezi ně však nepatří kopie účetních dokladů.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že ze strany obou správních orgánů došlo k nesprávnému výkladu a v důsledku toho i aplikaci ust. § 2 odst. 3 zákona o informacích. Zákon o informacích se dle uvedeného ustanovení nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a *dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*. Zákon o informacích tak představuje obecný právní předpis, jímž jsou stanovena pravidla pro uplatnění práva na informace a řídí se jím povinné subjekty při poskytování informací vždy. Výjimečně podle tohoto zákona nepostupují toliko v případech, kdy právo na přístup k informacím a jejich poskytování je předmětem zvláštní zákonné úpravy, tzn. kdy zvláštní zákon stanoví pro poskytování informací určitého druhu samostatný procesní postup, a to v celé šíři od podání žádosti po rozhodnutí o ní. Takovým zvláštním zákonem je např. zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí. Za zvláštní právní předpis ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona o informacích však nelze považovat právní předpis, jehož předmětem úpravy není právo na poskytování informací, ale úprava jiných právních vztahů. Zvláštním zákonem proto v tomto smyslu není zákon o účetnictví a omezení práva na informace podle obecné právní úpravy provedené zákonem o informacích tak nemohou představovat ustanovení zákona o účetnictví zakládající adresátům tohoto zákona (vymezeným účetním jednotkám a dalším subjektům) povinnost zveřejňovat určité výstupy svého účetnictví (účetní uzávěrku, výroční zprávu, § 21a tohoto zákona) za stanovených podmínek. Stanovení povinnosti zveřejnit určitou informaci v konkrétním právním předpisu nepředstavuje a contrario zákaz či vyloučení možnosti poskytnout jinou informaci, jíž se povinnost zveřejnění netýká, a to podle obecné úpravy - podle zákona o informacích. Rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí požadované informace proto nemůže být založeno na tom, že zákon o účetnictví je zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o informacích, tedy důvodu, který v daném případě žalovaný, potažmo orgán prvního stupně dovedl k nesprávnému výkladu ust. § 2 odst. 3 zákona o informacích.

Informací se podle ust. § 3 odst. 3 zákona o informacích rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoli podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Podle § 4 odst. 3 zákona o informacích se informace poskytuje ve formátu dle obsahu žádosti. Dle uvedených ustanovení je „informací“ nutno rozumět dokument (čl. 2 odst. 3 Směrnice 2003/98/ES), v daném případě „kopii účetního dokladu“ tj. listinu určitého obsahu. Částečné odmítnutí poskytnutí požadované informace se nemohlo opírat o to, že byla požadována v určité formě, nýbrž muselo by být zdůvodněno zjištěním, že z části obsahuje skutečnost, která zakládá omezení práva na informace podle zákona o informacích (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 17/2008 ze dne 7.5.2008). Poskytl-li povinný subjekt současně tímž dnem kdy vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí informace žalobkyni ve svém sdělení (v předpokládaném požadovaném rozsahu) obsah či výťah z požadovaného dokumentu /či dokumentů/, popř. i další doprovodné informace, nemá tato skutečnost na posouzení samotné zákonnosti vydaného rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí požadované informace, aprobovaného z týchž důvodů žalovaným, vliv.

Soud z uvedených rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Národního památkového ústavu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 1. s.r.s. Soud v daném případě nepostupoval podle ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích a nepřikázal proto současně povinnému subjektu požadované informace žalobkyni poskytnout, neboť dospěl k závěru, že k takovému postupu nejsou splněny podmínky. Podle tohoto ustanovení lze rozhodnutí zrušit a nařídít poskytnutí požadovaných informací tehdy, jestliže správní

orgány odmítly tyto informace poskytnout proto, že tomu brání některá z překážek uvedená v zákonu o informacích (tj. některý z důvodů omezení práva na informace dle např. § 8a, § 9, § 10, § 11 ap.). Jestliže tento důvod, přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí uvedený, soud při přezkoumání takového rozhodnutí důvodem pro odmítnutí žádosti naopak neshledá, a neshledá poté ani žádné jiné důvody stanovené zákonem o informacích pro odmítnutí žádosti, postupuje tak, že nejen rozhodnutí zruší, ale i přikáže povinnému subjektu, aby takovou informaci žadateli poskytl. Taková situace však nenastane v případě, kdy povinný subjekt odmítne informaci poskytnout z důvodu, že se na něj zákon o informacích nevztahuje vůbec, resp. že není povinným subjektem, a rovněž tak nenastane i v případě, kdy vyloučí zcela aplikaci zákona o informacích ve smyslu § 2 odst. 3, a to v důsledku nesprávného právního výkladu tohoto ustanovení, jak bylo uvedeno shora. V tomto případě by totiž aplikace ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích soudem znamenala nahrazení rozhodovací činnosti správního orgánu (povinného subjektu i odvolacího orgánu) nejen v mantinelech soudu ust. § 16 odst. 4 vymezených, tzn. v rozsahu přezkoumání v rozhodnutí uvedeného důvodu podle zákona o informacích pro odmítnutí informace. Soud proto, pakliže shledá napadené rozhodnutí nezákonným proto, že se opírá o popření povinnosti podle § 2 zákona o informacích poskytovat informace podle tohoto zákona vůbec, tedy kdy povinný subjekt vyloučí aplikaci zákona o informacích dle § 2 odst. 3 na daný případ v důsledku nesprávného právního výkladu tohoto ustanovení, napadené rozhodnutí toliko zruší a věc vrátí k dalšímu řízení, v němž je prvotně na povinném subjektu podle zákona o informacích shledat, zda poskytnutí požadované informace /kopie dokumentu/ brání některý z důvodů omezení práva na informace podle zákona o informacích, a to včetně případného postupu podle § 12 tohoto zákona, tzn. posouzení, zda z požadované informace nemá být vyloučen pro zákonnou překážku některý údaj.

O nákladech řízení žalovaného soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť jako účastníkovi řízení, který neměl ve věci úspěch, mu náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Úspěšné žalobkyni soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., přičemž důvody zvláštního zřetele hodné, pro které je dle soudu spravedlivé žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznat, spatřuje v následujících skutečnostech:

Žalobkyně PhDr. H.P. jako fyzická osoba, popř. O.PO.RA, odborová organizace, dříve Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu, předtím rovněž „Základní organizace evid.č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací, jejímž jménem jedná PhDr. H.P., se dovolává ochrany u tohoto, i jiných soudů ve značném počtu případů; v řízeních vedených dle soudního řádu správního jde vesměs o soudní spory ve věcech podle zákona č. 106/1999 Sb.

Soudu je z úřední činnosti známo, že např. již k lednu roku 2012 evidoval zdejší soud 119 soudních sporů vedených k žalobě PhDr. H.P. jako fyzické osoby, k žalobě odborové organizace, jejímž jménem jedná PhDr. H.P. šlo taktéž o více než 100 soudních sporů, v převážné většině jde o spory podle zákona o informacích, kdy většinovým žalovaným je NPÚ (bývalý zaměstnavatel žalobkyně), popř. Ministerstvo kultury. Rovněž i jiné spory např. proti České advokátní komoře navazují na již uvedené, kdy žalobkyně žádá o bezplatnou právní pomoc k podání ústavní stížnosti proti rozhodnutím soudů ve věcech podle zákona o informacích (např. 7Ca 257/2008), jak již uvedl tento soud v rozsudku v související věci č.j. 5A 200/2010-63.

V současné době je žalobkyně, popř. PhDr. H.P. účastníkem více než 40 neskončených řízení před Městským soudem v Praze, kde žalovaným je až na výjimky Ministerstvo kultury a Národní památkový ústav a spory se ve většině případů týkají poskytování informací podle zákona o informacích, či jejich nečinnosti v těchto řízeních, přičemž předmětem žádostí žalobkyně (příp. odborové organizace, jejíž je žalobkyně předsedkyní), bývají vesměs otázky, které se životní sféry žalobkyně jako fyzické osoby ani činnosti odborové organizace, jejímž jménem jedná netýkají a v některých případech se dají označit za zjevně šikanózní již samotné žádosti. Například jsou podávány i stejné či téměř stejné žádosti jak žalobkyní jako fyzickou osobou, tak i odborovou organizací, kterou zastupuje, jak o tom svědčí věc skončená u tohoto soudu rozsudkem pod sp.zn. 10A 206/2010. V této věci u povinného subjektu byla PhDr. H.P. dne 4. 6. 2010 podána obsahově prakticky totožná žádost, jakou podala odborová organizace, jejímž jménem PhDr. H.P. jedná, následně dne 14.6.2010. Povinný subjekt rozhodl o žádosti podané odborovou organizací dne 16.6.2010 a odborová organizace, jejímž jménem žalobkyně jedná podala 21.6.2010 proti tomuto rozhodnutí odvolání a proti rozhodnutí o odvolání podala žalobu. PhDr. H.P. pak současně jako fyzická osoba ohledně své první žádosti podala 22.6.2010 stížnost dle § 16a odst. 1 písm.b) zákona o informacích, protože v zákonné lhůtě neobdržela ani informaci ani rozhodnutí o této své žádosti, o podané stížnosti žalovaný rozhodl 22.7.2010 a rovněž proti tomuto rozhodnutí PhDr. H.P. podala žalobu, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem pod sp.zn. 5A 200/2010 v lednu 2012. Formálně vzato sice takto odborová organizace i PhDr. H.P. může postupovat, a je i skutečností, že soud v obou věcech shledal postup žalovaného i povinného subjektu v rozporu se zákonem o informacích, avšak takové jednání žalobkyně jako fyzické osoby, potažmo jednání osoby, jejímž jménem jedná, postrádá racionální jádro. Ačkoli žalobkyně - ve věci pod uvedenou sp.zn. 10A 206/2010 odborová organizace, jejímž jménem jedná PhDr. H.P., při ústním jednání před soudem prohlášovala, že „jejím záměrem není vyvolávat soudní spory“, její přístup o tom nijak nesvědčil, protože získat požadované informace a nevyvolat žádný soudní spor, jako odborová organizace mohla přímo podle zákoníku práce, když Národní památkový ústav s ní v roce 2007 při vyjednávání kolektivní smlouvy komunikoval, včetně opakované výzvy k podpisu této smlouvy, rozhodně pak se mohla pokusit o smírné vyřešení věci poté, co jí tento ústav jako povinný subjekt v rozhodnutí ze dne 16.6.2010 tuto cestu přímo s odkazem na zákoník práce označil. Nemusela tak využívat procesních prostředků dalších ani jako odborová organizace (která je v podstatě fikcí, jak dovodil i Ústavní soud v shora citovaném usnesení) a podávat odvolání a následně žalobu, ani se těchto informací domáhat jako soukromá osoba PhDr. H.P. cestou, která vyústila v druhý uvedený spor před tímto soudem, v němž navíc již v lednu roku 2012 bylo soudem žalobkyni vyhověno. Faktickému zájmu žalobkyně, v uvedeném případě odborové organizace, získat žádané informace nenasvědčoval ani postup, jímž prodloužila vydání rozhodnutí soudu v uvedené věci, kdy po doručení předvolání k jednání dne 23.2.2012 ve 12:55:17 (které bylo nařízeno na 22.3.2012) též den v 16:18:41 vnesla námitku podjatosti vůči soudcům senátu 10A (jímž byla věc přidělena podle rozvrhu práce po nápadu v roce 2010), které žalobkyně v postavení odborové organizace i sama PhDr. H.P. (neúspěšně) vznáší opakovaně v řízení před soudem (např. i řízení ve věci 10A 7/2011).

Šikanózní výkon práva na informace žalobkyní jako fyzickou osobou, popř. - odborovou organizací (za níž jedná PhDr. H.P.) lze vysledovat i v mnohých dalších soudních řízeních.

Např. ve věci sp.zn. 5 Ca 23/2005 (NSS č.j. 6 As 58/2006 – 84) byl předmětem práva na informaci dotaz PhDr. P. na to, kdo hrabal listí v hradním parku na Bouzově v listopadu

2004, ač tak podle názoru žalobkyně činit neměl, a kdo nehrabal listí, ač tak činit podle jejího náhledu měl, a dále na složení zdíciho materiálu při opravě mostu na hradě.

Ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008 se žalobkyně (jíž byla PhDr. H.P.) domáhala na základě svého práva na svobodný přístup k informacím zaslání rozsudků dvou konkrétních soudkyň. Žalobkyně podala žádost dne 27. června 2008. Dne 14. července 2008 byla vyzvána k doplnění žádosti o informace. Ač výzva k odstranění vad žádosti o poskytnutí informace nebyla vydána v zákonné 7denní lhůtě, směřovala k odstranění vad podání tak, aby bylo postaveno najisto, jaké rozsudky mají být žalobkyni zaslány, aby informace mohly být poskytnuty v celém požadovaném rozsahu. Splnění výzvy k upřesnění žádosti záleželo pouze v konkretizaci toho, do jakého období spadá datum podání žalob. Namísto vyhovění výzvě, které by spočívalo v napsání jedné věty (žalobkyně komunikovala se správními orgány prostřednictvím elektronické pošty), žalobkyně podala proti takovému postupu stížnost namítající výlučně nedodržení lhůty k vydání shora popsané výzvy, nikoliv její věcnou nesprávnost. Takový postup žalobkyně dle názoru soudu nesměřoval k získání informace, kterou soud nepochybně hodlal žalobkyni poskytnout, nýbrž pouze k zahájení řízení o stížnosti před žalovaným, tedy v konečném důsledku k oddálení získání informace. Takové jednání je s ohledem na okolnosti výše popsané šikanózním výkonem práva.

Ve věcech sp. zn. 5 Ca 40/2008 a sp. zn. 5 Ca 41/2008 se žalobkyně - odborová organizace /jednající PhDr. H.P./ v každé této věci domáhala zrušení dvou fiktivních negativních rozhodnutí žalovaného Národního památkového ústavu „vydaných“ na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Spolu s podanou žalobou žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. Soud prvním úkonem v řízení oběma žádostem vyhověl, přihlédl přitom k finanční situaci žalobkyně. Žalobkyně se následně domáhala, aby soud ustanovení zástupce zrušil, neboť nedošlo k první poradě s klientem. Soud žádosti nevyhověl, neboť ustanovený advokát byl již ve věci činný (nahlédl do spisu). Proti tomuto usnesení žalobkyně podala kasační stížnost. Ustanovený advokát následně požádal o zrušení ustanovení a přiložil přípis žalobkyně, ze kterého vyplývá, že došlo k narušení nezbytné důvěry. Soud ustanoveného advokáta zprostil a určil jeho odměnu (spočívající v jednom úkonu nahlédnutí do spisu). Následným podáním žalobkyně svou původní kasační stížnost vzala zpět a podala novou, ve které tvrdila, že se soud zcela nedostatečně zabýval tvrzením advokáta o narušení vzájemné důvěry, bylo přitom na něm, aby prokázal, proč a z jakého důvodu k tomu došlo a co mu brání žalobkyni zastupovat. Pokud by soud automaticky vyhovoval podobným návrhům, znamenalo by to dle žalobkyně pro advokáty snadnou možnost, jak se zbavit neoblíbeného a špatně placeného zastupování ex offo. Žalobkyně uvedla, že si není vědoma ničeho, čímž by měla zavdat příčinu ke snížení důvěry ustanoveného zástupce, když vždy poskytovala plnou součinnost. Dále uvedla, že za úkon nebylo třeba přiznávat odměnu, neboť šlo o úkon procesně zcela zbytečný. Zástupce by takto zbytečně mohl studovat spis každý týden, čímž by si vydělal značnou částku. Žalobkyně navrhla, aby soud opravil zřejmou nesprávnost ve výroku usnesení. Návrhu na opravu zřejmých nesprávností soud nevyhověl, proti čemuž žalobkyně podala další kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozhodnutí o kasačních stížnostech spojil ke společnému řízení a rozsudky ze dne 31. srpna 2009, č.j. 8 As 49/2009-113, resp. 8 As 51/2009-124, kasační stížnosti zamítl. V odůvodnění pak uvedl: „Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v soudním řízení je zpravidla společným zájmem účastníků i soudu postupovat k meritornímu vyřízení věci. Jinými slovy, neplatí, že cesta je cíl. Situace, kdy žalobkyně usiluje o ustanovení právního zástupce, poté se obratem domáhá jeho zproštění a napadne rozhodnutí, jímž jí není vyhověno, po zproštění zastoupení k žádosti advokáta však vezme kasační stížnost (I.) zpět a další kasační stížností (II.) se domáhá trvání zastoupení, které ovšem i v

jiné věci navrhla ukončit, nesvědčí o procesním postupu, jímž by chtěla žalobkyně hájit svá procesní práva se současným zájmem směřovat k vyřízení věci samotné.“

Zákon o svobodném přístupu k informacím předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně, jak uvedeno výše, svým chováním, jinak právem dovoleným, sleduje vyvolání soudní pře, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje. Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale toto jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla žalobkyni propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevítaný vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde nebylo vykonat právo, nýbrž samoučelně napadnout postup správního orgánu opravným prostředkem, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou (viz výše) bylo pro žalobkyni nepochybně vedlejší a z jejího hlediska bez významu. Závěry o výkonu práva šikanózním způsobem zde soud činí i s ohledem na rozsah a povahu sporů, jež žalobkyně, resp. odborová organizace jednající žalobkyní u zdejšího soudu vedou (jakkoli z hlediska právní subjektivity je třeba odlišit odborovou organizaci a její předsedkyni, je jednoznačné, že tyto subjekty jednájí nejen ve shodě, ale fakticky jde pouze o úkony jednoho subjektu, a to žalobkyně).

Městský soud v Praze rovněž připomíná, že i Ústavní soud uvedl ve svém usnesení ze dne 13. 10. 2011 sp. zn. III. ÚS 2800/09, že materiálně se stěžovatelka (v dané věci jí byla Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu, pozn. Městského soudu v Praze) jeví jen jako účelový nástroj veskrze litigiózního (sudičského) postupu své předsedkyně, jež jejím prostřednictvím vede bezpočet soudních sporů, které často ani vzdáleně nesouvisejí s pracovněprávními vztahy zaměstnanců správ památkových objektů. Tato skutečnost je patrná nejen ze spisového materiálu v projednávané věci, ale i ze zhruba pěti desítek zjevně neopodstatněných podání, jež byla u Ústavního soudu učiněna stěžovatelkou, její právní předchůdkyní či osobně PhDr. H.P.

Poukázat lze rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, kde Ústavní soud uvedl: Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze (podtržení doplněno).

Závadný výkon práva žalobkyní se projevuje i v nyní projednávané věci. Jak vyplývá ze shora uvedeného Národní památkový ústav na žádost žalobkyně reagoval jednak rozhodnutím ze dne 10.3.2011, jímž částečně odmítl požadovanou informaci tj. poskytnutí vlastního dokumentu - kopie účetního dokladu/či účetních dokladů/, neboť (byť z nesprávných právních závěrů) dovedl, že přímo kopii těchto účetních dokladů poskytnout nelze. Téhož dne 10.3.2011 však žalobkyni zaslal i Odpověď na tuto žádost o informaci

(žalobkyně toto sdělení připojila i k žalobě) a v ní žalobkyni sdělil, jak bylo provedeno vyúčtování dotace zřizovatele ve výši 4. 356.080,-Kč na výkup movitých kulturních památek z fondu zámku Roztěž pro Státní zámek Dačice, a to v rozsahu shora uvedeném, kdy rovněž popsal postup od roku 1992. Toto věcné vypořádání žádosti žalobkyně pomíjí; z hlediska věcného či jeho úplnosti v podaném odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu ani v soudní žalobě proti rozhodnutí žalovaného již žádné výhrady nevznese, bylo– lze mít proto za to, že stran obsahu – sdělením postupu při vyúčtování dotace– bylo její žádosti vyhověno; informace jí toliko nebyla poskytnuta ve formátu, v jakém se jí dožadovala (§ 4 odst. 3 zákona o informacích). Podaným odvoláním a následně žalobou podanou soudu tak žalobkyně již nesledovala cíl vlastní institutu práva na informace, tj. dozvědět se, jak byla uvedená dotace vyúčtována, ale toliko vyslovení či potvrzení toho, že povinný subjekt, potažmo žalovaný se ve vydaném rozhodnutí dopustil nesprávného právního výkladu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o informacích, jak o tom svědčí i její původně udělený souhlas s rozhodnutím bez jednání v podání z 30.9.2011, zejm. bod 2, v němž sama uvedla, že na sporu je toliko právní otázka. V soudním spise vedeném v této věci lze i ze způsobu procesního postupu žalobkyně vysledovat, že ze strany žalobkyně šlo o výkon práva na informace jen zdánlivý. Žalobkyně zaslala soudu žalobu (ze své adresy přímo sama) s vyčíslením nákladů a avizovaným zastoupením, na výzvu soudu z května 2011 plnou moc zástupce doložila až 10.2.2012, současně s žádostí o vysvětlení informace o převzetí věci k vyřízení jiným senátem dle rozvrhu práce, které jí bylo podáno (čl.31). Následně 14.2.2012 doplnila žalobu a 16.2.2012 uplatnila námitku podjatosti vůči tomuto senátu, ač dříve (čl.21), ještě k předchozímu určenému senátu vyjádřila sama svůj závěr o zjevné neúspěšnosti takové námitky a že by to znamenalo zdržení věci. Po vrácení spisu Nejvyšším správním soudem s rozhodnutím o této námitce na konci června 2012, dříve než tato věc 7A převzatá senátem 10A (spolu s dalšími 150 věcmi v lednu a únoru 2012) přišla podle pořadí nápadu na pořad projednání, odvolala žalobkyně dne 28.12.2012 svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání dříve učiněný a podala návrh na určení procesní lhůty s argumentací, že tuto věc „předběhla“ žaloba vedená pod sp.zn. 10A 85/2012 a s tím, aby se jednání v nyní projednávané věci konalo nejpozději do 15.2.2013.

Nelze pominout, že věc 10A 85/2012, která podle žalobkyně „předběhla“ nyní projednávanou věc, byla zahájena podáním žaloby žalobkyní proti rozhodnutí Ministerstva kultury vydaným rovněž v řízení zahájeném k žádosti žalobkyně o poskytnutí informací, a že soud tuto věc projednal přednostně proto, že sám žalovaný navrhl, aby soud zrušil žalobou napadená rozhodnutí a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že žalovaný znovu posoudí odvolání podaná proti rozhodnutí Národního památkového ústavu čj. NPÚ-302/13756/2012 ze dne 21.2.2012 a čj. NPÚ-302116717/20 12 ze dne 27.2.2012, neboť žalovaný sám z procesních důvodů vyjádřených v uvedené věci neshledal možnost uspokojení navrhovatele postupem podle § 62 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 153 odst. 1 písm.a) zákona č. 500/2004Sb., správní řád, s odvoláním na ust. § 20 odst. 4 zákona o informacích. Je tak zjevné, že soud dbal v uvedené věci práv žalobkyně dosáhnout u soudu včasnou ochranu a domoci se poskytnutí požadovaných informací, a ve věci proto rozhodl přednostně, aby průchodu práva nebránil, jestliže žalobkyně i žalovaný ve shodě navrhovaly zrušení napadených rozhodnutí.

Nehledě na uvedenou nepřípadnou výhradu žalobkyně proti přednostnímu vyřízení jiné její žaloby, soud i v nyní projednávané věci vyhověl návrhu žalobkyně a nařídil jednání na 5.2.2013, žalobkyně i její zástupkyně se omluvily, žalobkyně si pak vymínila, aby soud jednání odročil, aby závěrečný návrh mohla podat písemně. I tomuto návrhu soud vyhověl, takže proběhla jednání ve věci, v níž šlo o posouzení toliko právní otázky, dvě a žalobkyně mohla tak plně využít svých procesních práv způsobem, jakým se dožadovala.

Jak tento, tak i jiné případy podání žalobkyně demonstrují, že činnost žalobkyně a její svérázný přístup k právu na přístup k informacím do značné míry zatěžuje nejen soudy, ale i správní orgány. Postup žalobkyně potvrzuje úvahu, že žalobkyně ve skutečnosti nemá zájem na tom, aby získala informace co nejméně zatěžující cestou, a proto se nejeví být nereálnou úvaha, že hlavním smyslem podání této žaloby byla nikoli věc sama, ale náklady řízení. K tomu lze dospět i na základě důvodů uplatněných v závěrečném návrhu žalobkyně v této právní věci, kde žalobkyně brojí proti návrhu žalovaného, aby jí nebyla přiznána náhrada nákladů řízení a kde současně navrhuje, aby soud podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení ust. § 60 odst. 7 a § 104 odst. 2 s.ř.s. Argumentaci v závěrečném návrhu pod bodem 2/ soud neshledal důvodnou. Aplikace ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. s odvoláním na žalobkyni uvedenou judikaturu připadá v úvahu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k výroku soudu ve věci samé, nikoli ve vztahu k výroku o nákladech řízení, který se řídí obecnými pravidly ust. § 60 s.ř.s. V závěru, že výkon práva žalobkyně je závažný až šikanózní, se soud z důvodů uvedených shora s žalovaným shoduje, uvedený postup soudu pak nelze mít za postup „mimo meze žalobou vymezeného přezkumu správního rozhodnutí“ či nad rámec žalobních bodů, jak žalobkyně dovozuje. Předmětem přezkoumání soudem je žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu; toto rozhodnutí se týká předmětu vedeného správního řízení (nikoli nákladů soudního řízení) a toto rozhodnutí soud přezkoumává v mezích žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, proto se i žalobní body nemohou dotýkat nákladů soudního řízení. Soud není vázán návrhem žalobce v žalobě na přiznání náhrady nákladů soudního řízení. Výrok o náhradě nákladů soudního řízení je samostatným výrokem soudu podle výsledku soudního řízení, včetně možnosti nepřiznat náhradu nákladů i úspěšnému žalobci dle § 60 odst. 7 s.ř.s., popř. nepřiznat náhradu nákladů, které nebyly vynaloženy účelně. Soud neshledal rovněž důvodným podnět žalobkyně k podání návrhu Ústavnímu soudu, který by nadto procesně bylo lze podat jen v případě ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., tedy ustanovení, které aplikuje městský soud, nikoliv ust. § 104 odst. 2 s.ř.s., které se aplikuje až v řízení o kasační stížnosti. Již vůbec se nelze dovolávat nepředvídatelnosti aplikace ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., jde-li o zákonem stanovené pravidlo pro soud, nastolené pro všechny účastníky soudních sporů vedených podle soudního řádu správního stejně, a je-li jím soud nadán vážit právě individuální okolnosti každého případu. Soud aplikuje ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. nikoli libovolně a v daném případě již vůbec ne z důvodů dovozovaných žalobkyní, tj. se záměrem ji ponížit, tomu vůbec nenaspovídá vstřícný postup soudu i v dané věci, jak ze shora uvedeného plyne. V daném individuálním případě soud spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž žalobkyni, ač byla v meritu věci úspěšná, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení ve všech shora uvedených okolnostech dané věci, s přihlédnutím k množství a způsobu vedení sporů žalobkyní.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. února 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu